

قتل خاموش محمد جراحی

ماتم نگیریم، سازماندهی کنیم

سالها زندان و محرومیت از دارو و درمان پروسه مرگی خاموش و تدریجی بود که سرانجام پنجم اکتبر جان محمد جراحی را گرفت. این نخستین جنایت جمهوری اسلامی نیست. بلکه شیوه ای از جنایت و قتل خاموش فعالین کارگری و سیاسی است که با قتل شاهرخ زمانی به تمامی برملا شد. شیوه ای از مقابله با فعالین سیاسی و مخصوصا کارگرانی که رهبران عملی و سازمانگر جنبش پراکنده کارگری در ایران محسوب میشوند. وقوف بر این قتل های خاموش ایجاب میکند که هرچه بیشتر از جان کارگران زندانی و زندانیان سیاسی مراقبت کنیم. و مراقبت چیزی جز افزایش شتاب سازمانیابی و تهاجم به رژیم جمهوری اسلامی و شکنجه گرانش و افشای این جنایات پنهان نیست. ما باید بتوانیم مبارزه برای دفاع از جان و حقوق زندانیان و آزادی همه کارگران و زندانیان سیاسی را گسترش دهیم اگر نه فعالین و مبارزین راه آزادی و سوسیالیسم را به شیوه های گوناگون در اسارت به قتل می رسانند. این رژیم ممکن است بخاطر هزینه های کمر شکن در قتل عام های بی سابقه اینک مجبور به تغییر روش بشود اما نمی تواند ماهیت جنایتکارانه و سرکوبگرش را لحظه ای رها کند. قتل محمد جراحی باید کمترین هزینه اش برای رژیم برداشتن پرده ساتر از چهره جناحهای مختلف آن باشد. جناحهایی که در همه جنایات های جمهوری اسلامی از بدو ظهورش تا کنون نقش داشته اند.

برای مرگ مبارزان ماتم نمی توان گرفت بلکه تنها سازمان یابی و تغییر این دنیای وارونه سرمایه داری آخرین بدو با آنها است. یاد عزیز محمد جراحی و همه جانفشانان راه آزادی و سوسیالیسم گرامی باد.

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی

کار، رفاه، آزادی جمهوری شورایی

هسته اقلیت 14 مهر 1396